

θηρολογικὰς ταύτας ἀπάτας, αἱ ἡ εὐπιστία τοῦ λαοῦ διεκόσμησαν συγνάκις διὰ τοῦ δνόματος τῶν θαυμάτων· πολλοὶ δὲ ἐγγαστριμυθοὶ ἔκαμον χρῆσιν τοῦ προτερέματός των ἵνα ἐξαπατῶσι τὸν λαόν καὶ ἀπολαμβάνωσι δ' αὐτῆς πανουργίας ἐκεῖνο ἐπ' οὐτεινος οὐδὲν δικαίωμα εἶχον· οὕτως ὁ Λουδοβίκος Βραβάντος, θαλαμηπόλος Φραγκίσκου τοῦ Γ' μισηθείς τὴν φωνὴν ἀνηλώπου τελευτώτου πρὸ κοινοῦ, εἶπαιε τὴν χήραν ἵνα τῷ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτῆς· ὁ αὐτὸς δ' ἄλλοτε, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τεχνίσματος δρωόμενος, ἔλαβε παρὰ τινος τραπεζίτου ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων.

Ἐποκλήρον τόμον ἠθέλομεν συγγραφεῖ ἂν προτιθέμεθα νὰ συλλέξωμεν τὴν ἱστορίαν ὄλων τῶν παραδόξων συμβάντων, γελωίων τε καὶ ἀλλοκότων εἰς ἃ ἡ τέχνη τῆς ἐγγαστριμυθίας ἐδῶκε χώραν.

Ὁ Saint gilles, λέγει ὁ Ἀβδίου Χαπίλιος, προικισμένος ὢν μὲ τὸ θαυμάσιον προτέρημα τῆς ἐγγαστριμυθίας, μὲ εἰσῆγαγεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ δπισθεν τοῦ ἐργαστηρίου τὸν δωμάτιον, ἐστάθημεν παρὰ τῆ γωνίᾳ τοῦ καπνοδόχου, ἐνθα ἔβλεπον αὐτὸν πάντοτε κατὰ πρόσωπον· σχεδὸν ἡμίσεια ὥρα περίπου εἶχε παρέλθει ἀπ' ὅτου μοὶ ἐδιηγείτο ἀστείωτάτας σκηνὰς ἐκ τῆς ἱκανότητός του περὶ τὸ ἐγγαστριμυθεῖν, ὅτε αἰφνης ἐν στιγμιαία σιωπῇ ἐκ μέρους του καὶ ἀπροσεξία ἰδικῆ μου, ἤκουσα τὸ ὄνομά μου προσφωνούμενον εὐκρινέστατα, ἀλλὰ ἀπὸ τοιοῦτου ἀποστήματος καὶ μὲ φωνὴν τοσοῦτον ἀλλοκότον, ὥστε συνεταράχθη.

Ἐπροκατελημένος ὢν φαίνεται, τῷ εἶπον, ὅτι μοὶ ὠμιλήσατε ἐγγαστριμύθους δὲν ἀπήνησεν, ἀλλ' ἐμείδια, ἐνῶ δὲ τῷ ἐδείκνυον ὅποθεν ἡ φωνὴ μοὶ ἐφάνη ἐρχομένη, ἐκ τῆς στέγης οἰκίας ἀπέναντι κειμένης, διὰ τοῦ ὑπὲρ τὴν ἰδικὴν μας στέγην πατώματος, ἤκουσα μὲ τὸ αὐτὸ ὕψος καὶ τὸν αὐτὸν τόνον τῆς φωνῆς, αὐτὸν εἶναι ἀπ' ἐδῶ καὶ παρευθὺς ἡ φωνὴ μοὶ ἐφάνη διευθυνομένη ἀπὸ τινος γωνίας τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἤμεθα, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς γῆς ἐξερχομένη.

Ἡ ἐκκληξίς μου ὑπῆρξε μεγίστη, ἡ φωνὴ μοὶ ἐφάνη ἐκπνεύσασα καθ' ὁλοκλήραν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἐγγαστριμύθου· τὸ πρόσωπόν του, ὅπερ ἐφρόντιζε νὰ προσφέρῃ πρὸς ἐμὲ μόνον κατὰ προτομήν, ὅσάκις μοὶ ὠμίλει ὡς ἐγγαστριμυθὸς οὐδὲλλως ἐφαίνετο μεταθεβλημένος, ἡ φωνὴ διεδίδετο κατὰ τὴν θέλησίν του, ἤρχετο δ' ὅποθεν αὐτὸς ἤθελε, ἡ ἀπάτη ἦτο ἐντελῶς σύνθετος· ἀν καὶ ἤμην προκατελημμένος καίπροσεκτικὸς πολὺ, αἱ αἰσθησεῖς ὅμως δὲν ἐξήρχον μόναι νὰ μὲ ἐξαγάγωσι τῆς ἀπάτης, ἀλλ' ἰδοὺ ἕτερα σκηνὴ μᾶλλον τῆς πρώτης περιεργῆς διὰ τὸ μοναδικὸν αὐτῆς.

Ὁ ἐγγαστριμυθὸς ἐπεριδιαβάζε μετὰ παλαιῶν τινὸς στρατιώτου, ὅστις ἐπεριπάτει τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην ἔχων καὶ τὸ στήθος προέχον, ὁ στρατιώτης οὔτε ἐλάλει, οὔτε ἀνέχετο τινὰ λαλοῦντα περὶ ἄλλου τινὸς ἢ περὶ μαχῶν, ἐκστρατειῶν, φρουρῶν, μοναδικῶν μαχῶν κτλ.

Πρὸς μικρὰν ἀναστολήν τῆς μονομανίας ταύτης τοῦ στρατιώτου, ὁ Saint gilles ἐμηχανεύθη νὰ διορθώσῃ αὐτὸν διὰ τοῦ ἰσίου αὐτοῦ τρόπου, καθότι εἴποτε δὲν τέρπει οὐδὲ διορθῶναι κάλιον ἢ τὸ ἐν πράξει ἀστεῖον.

Φθάσαντες εἰς μέρος τι ἀνοικτὸν τοῦ δάσους (ἦτο δὲ τοῦτο τὸ τοῦ Saint germain en Lage ὁ στρατιωτικὸς ἐνόμιεν ὅτι προσεφώνουν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὕψους δένδρου τινός· δὲν ἐξέβρισε τὰ κάμηλα χρῆσιν τοῦ ξίφους ὅπερ φέρεται.

— Πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος; λέγει· εὐθὺς ὁ γενναῖος στρατιώτης.

— Ὅθ' εἶναι, ὡς φαίνεται, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Saint gilles· κανένας βοσκὸς, ὅστις φυγαδεύει πιττῆν.

— Ὁ ἀχρεῖος! ἀπήνησεν ὁ πρῶτος· ὕψων τὴν κεραλήν, μὲ βλέμμα τραχὺ, σταθερὸν καὶ συνορρομῆνον. — Πλησίασον, ἐπαναλαμβάνει ἡ φωνὴ, ἥτις ἐφαίνετο κατερχομένη ἀπὸ τοῦ δένδρου, φοβεῖσαι;

— Ὡ! ὄχι εἶπεν ὁ στρατιώτης καταβιβάζων τὸν κλόν του ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ διατιθέμενος εἰς μονομαχίαν.

Τὶ θὰ κάμης, τῷ λέγει ὁ Saint gilles ἐμποδίζων αὐτὸν, θὰ σὲ περιπαίζω.

— Ἡ καλὴ στάσις δὲν εἶναι σημεῖον θάρρους, ἐξηκολούθησεν ἡ φωνὴ καταβαίνουσα.

— Αὐτὸς δὲν εἶναι βοσκὸς, τῷ λέγει ὁ Saint gilles.

— Ὅθ' τὸν κάμω παρευθὺς νὰ μεταμειληθῇ διὰ τὴν αὐθάδειάν του, ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης.

— Μάρτυς ὁ Ἐκτωρ φεύγων ἐνώπιον τοῦ Ἀχιλλέως, ἐρώτησεν ἡ φωνὴ κάτωθεν τοῦ δένδρου

Εὐθὺς ὁ στρατιώτης σύρει τὸ ξίφος του, τὸ βυθίζει μὲ βραχίονα τεταμένον εἰς τινὰ παρὰ τὴν εἶσαν τοῦ δένδρου βῆτον, ἐξῆ· ἐξῆλθε λαγῶδες φεύγων ταχύτατα.

— Ἰδοὺ ὁ Ἐκτωρ, τῷ λέγει ὁ Saint gilles καὶ τὸ εἶσαι ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὁ ἀστείωτος οὗτος ἀφώπλισε καὶ συνετάραξε τὸν στρατιώτην· ἠρώτησε τὸν Saint gilles τί ἐσήμανον ὅλα ταῦτα· οὗτος δὲ τῷ ἐξηγήθη εἰπὼν ὅτι ἔχει δύο φωνὰς καθιστώσας αὐτὸν ἄνθρωπον διπλοῦν, τὴν συνήθη δὲ τῆς τῷ ὠμίλει ἤδη, καὶ ἕτεραν ἣτις τὸν ἀπειμάκρυνει ἐνυτοῦ εἰς ἀρκετὸν διάστημα.

Ἡ ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν δὲν κατεδέχθη αὐτὴ νὰ σπουδᾷ τὸ φαινόμενον, μὲ τὸ ὅποῖον ὁ τεχνίτης μας ἦτο τόσον θαυμασιῶς προικισμένος, ἀλλ' ἐπιφόρτισε διὰ τούτου τὸν Roy καὶ τὸν Jouchi.

Οἱ δύο ἀκαδημαῖκοι ἐπαρτήθησαν ἐν πρώτοις τῆς κοιλίας τοῦ Saint gilles ἐραπτόμενοι αὐτῆς διὰ τῶν χειρῶν των, καθ' ἣν στιγμήν ἐξήκει τὰς ἐνεργείας τῆς ἐγγαστριμυθίας. Ἀνεγνώρισαν δὲ, ὅτι οὐδέμία ἰδιαίτερα ἐπὶ τῆς κοιλίας ὑπῆρχε κινήσις συντελοῦσα εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς φωνῆς. Ἐκ τούτου δὲ ἀρκετώνως ἐπέισθησαν ὅτι ἀδίκως ἐπιστεύετο μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅτι τὸ ὄργανον τοῦτο, ἦτοι ἡ κοιλία, ἐτροποποιεῖ τὴν φωνὴν τοῦ ἐγγαστριμύθου.

Ὅποια τις λοιπὸν εἶναι ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου; ὁ Ἀββᾶς La Cha pelle διέκρινεν αὐτὴν κάλλιστα ὡς εἶ τῆς κρίσεως τῆς Ἀκαδημίας οὗτος ἀποδίδει αὐτῇ εἰς ἰδιαίτερον κατὰ βούλησιν συστολήν τῶν μυῶν τοῦ φάρυγγος καὶ τοῦ λάρυγγος, συστολήν, ἢ πᾶς τις, ἔχων τὸν συνήθη ὀργανισμὸν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ δι' ἐπιμόνου καὶ συνεχῶς ἀσκήσεως, συνενουμένης ὅμως καὶ μετ' ἐπιμόνου βουλήσεως πρὸς κάμψιν τῶν ὀργάνων.